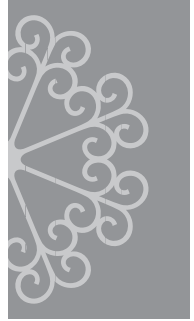

בית מדרש

543

בשבילי הפרשה

פרשת ויקרא תשפ"ב

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	7:04
Brooklyn, NY	6:53
Chicago, IL	6:47
Houston, Texas	7:17
Johannesburg, S. Africa	5:56
Lakewood/Deal, NJ	6:54
London, UK	6:04
Los Angeles, CA	6:49
Manchester, UK	6:14
Monsey, NY	6:54
Montreal, Quebec	6:53
Passaic, NJ	6:54
Toronto, Ontario	7:16
Yerushalayim	6:17
Zurich, Switzerland	6:25

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

ויקרא

מליחה והבערה בשבת

כתיב על כל קרבן תקריב מלח, ודרשו מנחות כ"א תקריב ואפילו בשבת, והקשה המ"מ פ"א משבת ה"ה אמאי בעי קרא לרבות מליחה גם בשבת והלא אין עיבוד באוכלין, ות"י השפ"א דאין נ"מ למליחה אלא להקטרה כיון שמקטיר המלח. (ול"כ רע"א על המ"מ בשם שו"ת מהר"ם רוטנבורג, ול"כ שו"ת בית מאיר סי' כ' ובגרי"ז). אך כתב השפ"א דלמ"ד מרבה בשיעורים מותר מה"ת א"כ אין לתרץ כן.

ו"ל לפי הרשב"א דהוא משום הי מינייהו מפקת ולא משום כיון דאישתרי, א"כ לא שייך מרבה בשיעורים בבשר ומלח.

אכן יש להעיר לפי אמרי משה ל' י"ג דרבו בשיעורים אסור רק במקום שיש שיעור משא"כ במבעיר אין יותר איסור במבעיר גדול מקטן ולכן אין נ"מ בין נר גדול לקטן, וע' שש"כ ל"ב צ', וא"כ לכ"ע מותר להקטיר עם מלח.

(אכן י"ל כמ"ש מנחת אברהם ח"ב עמ' קכ"ח דב' מקטיר המלח הרי אמרו בזבחים ק"ח ע"א אם פירש המלח מצוה לחזור ולמולחו ואפילו ע"ג המערכה, וא"כ הוי מלאכה לעצמו).

ובעיקר התי' משום הקטרת המלח העיר בח"ס ח"ז ל' דמלח הניתן באש אינו דולק אלא ניתן ולא הוי מבעיר, וע' גר"ז תצ"ה בקו"א ב' דכלוי הדבר לא הוי מבעיר אלא עשיית האש. אכן באבני נזר רל"ח חולק וס"ל דכלוי העצים הוא מנוף המלאכה, והביא ראיה משריפת חמץ, ולדבריו א"ש מה שכתבו מהר"ם ואחרונים הנ"ל.

וכמ"כ יש לדון אי עובר על בישול המלח, וע' ח"ס יו"ד צ"ב לענין שריפה אי הוי בכלל בישול בב"ח ובכלל בישול בשבת.

הערות ותגובות בלש"ק או באנגלית יתקבלו ברצון במייל bishvileihalacha@themir.org

דברי הותונו

ויקרא אל משה (ויקרא א, א)

עשר שמות נקראו לו למשה, ירד, חבר, יקותיאל, אביגדור, אבי סוכו, אבי זנוח וכו', ירד - שהוריד את השר כינה מלמעלה למטה, אביגדור - הרבה גודרין עמדו לישראל וזה היה אביהן של כולן, חבר - שחיבר את הבנים לאביהן שבשמים, אבי סוכו - אביהן של נביאים שסוכים ברוח הקודש וכו'. אמר לו הקב"ה למשה חייך מכל שמות שנקרא לך, איני קורא אותך אלא בשם שקראתך בתיה בת פרעה "ותקרא שמו משה" (שמות ב, י), ויקרא אל משה". (ויקרא רבה א, ג) הקשה מרן ראש הישיבה שה"ת הגאון הרב חיים שמואלביץ זצלה"ה: איזו מעלה יש בשם "משה" יותר משאר שמותיו המבטאים לכאורה ביתר שאת את גדלותו של משה, וכגון "חבר - שחיבר את הבנים לאביהם שבשמים", או "אבי סוכו - אביהם של נביאים". וביותר תמוה הדבר, שהרי בעוד השמות האחרים מתייחסים אל משה ומעידים על גדלותו, הרי

השם משה איננו מתייחס למשה כלל אלא למעשה ההצלה של בתיה בת פרעה, וכנאמר "ותקרא את שמו משה ותאמר כי מן המים משיתיה".

וביאר, כי אכן נקרא משה בשמו, על שם משייתו מן המים ע"י בתיה בת פרעה, ואולם מעשה זה של בתיה בת פרעה לא היה מעשה של מה בכך, אלא היה כרוך במסירות נפש והקרבה, שהרי עברה על מצות אביה המלך והפרה את גזירתו כדי להציל את משה.

כח זה של מסירות נפש שהיה כרוך בהצלתו של משה, נבלע בדמו, ברמ"ח איבריו ובשס"ה גידיו של משה רבינו, כי כל מה שהנותן מעניק למקבל הריהו חדור בו מכוותיו ללא שיעור, נמצא איפוא, שכח מסירות נפש שהיתה בו במשה, מקורו ויסודו במסירות נפשה של בתיה בת פרעה.

ולפיכך, מכל השמות שהיו לו למשה לא קראו הקב"ה אלא בשם "משה" שקראתו בתיה בת פרעה, כי שם זה מבטא ומסמל את עצם תכונתו של משה רבינו, ועל ידי כח ותכר נה זו של מסירות נפש זכה והשיג את כל שאר הדרגות והמעלות.

עמל התורה בביה"ז

כל חייו של מרן ראש הישיבה הגאון הרב נתן צבי פינקל זצלה"ה היו מקשה אחת של תורה, ללא הבדל בין תקופת "הזמן" לימי "בין הזמנים", שבת, חג וחווה"מ.

בכל סוף "זמן" בישיבה, מיד לאחר השיעור האחרון על המסכת החל בלימוד המסכת של "זמן" הבא והיה ממשיך בכך ברציפות בכל ימי "בין הזמנים".

שנה אחת, בתחילת חודש ניסן, הגיע אחד החברותות ורבינו למד איתו את הדף הראשון במסכת גיטין. בתוך דבריו הוא עורר קושיה ולא מצא לה מזור. כדי לתרץ את הסוגיא חד

דברי הימים

מהות השם 'משה' – מסירות נפש

בימיו, 'גדור' שגדר פרצותיהן של ישראל, 'חבר' שחיבר את ישראל לאביהן שבשמים, 'סוכו' שנעשה להם לישראל כסוכה, 'יקותיאל' שקוו ישראל לאל בימיו, 'זנוח' שהזניח עוונותיהן של ישראל, 'אבי' 'אבי' 'אבי' 'אבי' אב בתורה, אב בחכמה, אב בנביאות.

'משה' – שם של מסירות נפש

והנה, למרות שכל אחד משמות אלו מבטא עניין מיוחד בגדלותו של משה רבינו ומעשיו, אמר לו הקב"ה למשה: "חייך מכל שמות שנקרא לך איני קורא אותך אלא בשם שקראתך בתיה בת פרעה". ויש להבין, הלא לכאורה שמותיו האחרים של משה רבינו מבטאים את גדלותו ביתר שאת. השם 'משה' אינו נובע מתכונותיו ומעשיו של משה רבינו, שהרי בתיה בת פרעה נתנה לו שם זה על שם שהצילתו מן המים, ככתוב (שמות ב, י): "ותביאהו לבת פרעה ויהי לה לבן ותקרא שמו משה ותאמר כי מן המים משיתהו". נמצא ששם זה מבטא את מעשיה של בתיה - שמשתהו אותו מן המים, ומדוע בחר הקב"ה דווקא בשם זה בקריאתו למשה רבינו.

ביאר בזה מרן ראש הישיבה הגר"ח שמואלביץ זצ"ל (שיחות מוסר, מאמר 'ויקרא אל משה'), שבתייה במעשיה מסרה את נפשה בתכלית על הצלת משה רבינו. בתיה ידעה שאביה ציווה להשליך ליאור את כל ילדי ישראל, והבחינה שהתינוק הנמצא בתוך התיבה הוא יהודי, ואם תציל אותו מן היאור תפר את ציווי אביה. בזה שעברה על ציווי מלך מצרים, שלחה את ידה לתוך היאור והצילה את משה במסירות נפש, נכנס כח זה של מסירות נפש בגופו ובנפשו של משה רבינו. השם 'משה' אינו מבטא את מעשה בתיה בלבד, אלא את מקור מידת ה'מסירות נפש' שהייתה למשה רבינו, ואת מהותו של משה רבינו כרר עה ישראל [כפי שיתבאר להלן]!

מעשה גדול משריש כוחות בנפש האדם לדורות

יסוד לדברים אלו, מצינו בדברי הירושלמי (קידושין פ"ד, ה"א): "שלוש מתנות נתן הקב"ה לישראל, רחמנים וביישנים וגומלי חסדים", וביארה הגמרא: "גומלי חסדים מנין, 'ושמר ה' אלוהיך לך את הברית ואת החסד' (דברים יז, יב)". ויש להבין, הלא בפשטות כוונת הכתוב לומר שהקב"ה יתנהג עם ישראל במידת החסד, והיכן מרומז בפסוק זה שמידת החסד נטועה בנפשם של בני ישראל.

מוכת, שעל ידי שהקב"ה נהג עם כלל ישראל במידת החסד, הושרשה מידה זו בעומק נפשם, עד שמידת 'גמילות חסד' נעשתה למידה יסודית ושוורשית שהיא סימן היכר למהותו של יהודי. לפי זה מתבארת היטב

"עשרה שמות נקראו לו למשה, ירד, חבר, יקותיאל, אבי - גדור, אבי - סוכו, אבי - זנוח", "אמר לו הקב"ה למשה, חייך מכל שמות שנקרא לך איני קורא אותך אלא בשם שקראתך בתיה בת פרעה 'ותקרא שמו משה' (שמות ב, י), 'ויקרא אל משה' (ויקרא א, א) (ויק"ר א, ג).

מבואר בדברי המדרש, שאף שנקרא משה רבינו בעשר שמות, מכל מקום לא קרא לו הקב"ה אלא בשם משה. והנה, נתינת 'שם' אינה ענין של מה בכך, אלא חכמה נפלאה יש בה. וכן מצינו באדם הראשון שנתן שמות לכל הברואים, וכפי שאיתא במדרש (בר"ר יז, ד): "בשעה שבא הקב"ה לברוא את האדם נמלך במלאכי השרת, אמר להן: 'נעשה אדם' (בראשית א, כו): אמרו לו 'אדם זה מה טיבו', אמר להן 'חכמתו מרובה משלכם', הביא לפניהם את הבהמה ואת החיה ואת העוף, אמר להם 'זה מה שמו' ולא היו יודעין, העבירן לפני אדם אמר לו 'זה מה שמו', אמר, 'זה שור', 'זה חמור', 'זה סוס' וזה גמל'. 'זאתה מה שמך', אמר לו 'אני נאה להקרא אדם שנבראתי מן האדמה'. 'זאני מה שמי', אמר לו 'לך נאה להקראות א-ד-נ-י שאתה אדון לכל בריותיך'. אמר רב אחא, 'אני ה' הוא שמי' (ישעיה מב, ח), הוא שמי שקרא לי אדם הראשון".

קריאת שם – ביטוי למהות הדבר

ומבואר שמתוך כך שידע אדם הראשון לתת שמות לכל הברואים, נאמר עליו 'חכמתו מרובה משלכם'. והיינו משום שבמלאכה זו טמונה חכמה מרובה - להגדיר את מהות הדבר. השם 'שור' מבטא את מהות השור, השם 'חמור' מבטא את מהות החמור וכיוצא בזה בשמות כל הברואים בעולם. כפי שמצינו בגמרא (חולין סג, א) לענין שמות הער פות: "אמר רב יהודה, 'שלך', זה השולה דגים מן הים, 'דוכיפת', שהודו כפות וכו', אמר רבי יוחנן, למה נקרא שמו 'רחם', כיון שבא רחם באו רחמים לעולם וכו', אמר רב יהודה, החסידה זו דיה לבנה, למה נקרא שמה 'חסידה', שעושה חסידות עם חברותיה, האנפה זו דיה רגזנית, למה נקרא שמה 'אנפה', שמנאפת עם חברותיה".

בדרך זו מבארים חז"ל (מגילה יג, א) את מהותו של כל אחד משמותיו של משה רבינו: "למה נקרא שמו 'ירד' שירד להם לישראל מן

1) א.ה. עיין עוד בתולדות יצחק (בראשית ב, יט) שהוסיף וביאר בזה, וזה לשונו: "אמרו במדרש, העביר הקב"ה לפניו כל הבהמות והחיות, ואמר לזה נאה לקרות וכו'. פירוש, שהכיר בחכמתו שהחמור חומרי מאד ולזה קראו 'חמור', והסוס ששמח לקראת המ לחמה וקראו כן מלשון 'שוש תשיש', והנשר, שכנפיו נושרים". וכן מצינו את מהות השם 'לב' בדברי המהרש"א (סנהדרין צז, א, ח"א): "נראה לפרש כי נקרא 'לב' כי כולו לב ונאמן לאדוני".

וליתן כתף לכל אחד ואחד, ובאופן התייחסותם ליחידים נזקקים. ולא רק לבני אדם, אלא אפילו לבעלי חיים, וכפי שמצינו בדברי המדרש (שם ב, ב): "ה' צדיק יבחן" (תהלים יא, ה), בדק לדוד בצאן ומצאו רועה יפה שנאמר (תהלים עח, ע): 'ויקחהו ממכלאות צאן', וכו', היה מונע הגדולים מפני הקטנים, והיה מוציא הקטנים לרעות כדי שירעו עשב הרך, ואחר כך מוציא הזקנים כדי שירעו עשב הבינוני, ואחר כך מר ציא הבחורים שיהיו אוכלין עשב הקשה. אמר הקב"ה, מי שהוא יודע לרעות הצאן איש לפי כחו יבא וירעה בעמי, היינו הא דכתיב (שם, עא): 'מאחר עלות הביאו לרעות ביעקב עמו'. ואף משה לא בחנו הקב"ה אלא בצאן, אמרו רבותינו, כשהיה משה רבינו ע"ה רועה צאנו של יתרו במדבר ברח ממנו גדי ורץ אחריו עד שהגיע לחסית, כיון שהגיע לחסית נזדמנה לו בריכה של מים ועמד הגדי לשתות, כיון שהגיע משה אצלו אמר, אני לא הייתי יודע שרץ היית מפני צמא, עיף אתה, הרכיבו על כתיפו והיה מהלך. אמר הקב"ה, יש לך רחמים לנהוג צאנו של בשר ודם כך חייך אתה תרעה צאני ישראל".

משה רבינו ודוד המלך נבחרו להיות רועים לכלל ישראל משום שהייתה בהם מידה זו להרגיש את צרכיו של כל יחיד ויחיד, ולהקדיש את כוחם עבור משא העם בכללותו וגם למשא הפרטי של כל אחד באשר הוא. בכדי להיבחר כמנהיג לכלל ישראל, אין די באיש שיש לו השפעה כללית על הדור, הראוי להנהיג הוא היודע להתאים את דרך ההנהגה עבור כל אחד ואחד כפי כוחו ועל פי רוחו.

מטעם זה נבחר יהושע בן נון כמנהיגם של כלל ישראל לאחר פטירת משה רבינו, ככתוב (במדבר כז, יח): "ויאמר ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו", ופירש רש"י: 'אשר רוח בו' - שיוכל להלך כנגד רוחו של כל אחד ואחד". כיון שידע יהושע בן נון את צורכי כל אחד מישראל, והשכיל ברוחו הכבירה לדעת כיצד לפנות אל כל אחד, נמצא ראוי להנהיג את כלל ישראל.

על פי זה מבואר היטב, מדוע נקרא משה רבינו בשם 'משה' ולא בשאר שמותיו, מפני שמהותו של משה רבינו הייתה נתינת עזרה והגשת הצלה לכל בריה ואף זו הקטנה הבודדה, ומאחר שמידה זו לא תיתכן אלא באדם שיש לו 'מסירות נפש' נקרא הוא בשם 'משה', מפני שהוא לבדו מבטא את מידה זו שעל ידה זכה להיות רועם של ישראל. יעזור הקב"ה ויתן, שנזכה להשריש בקרבנו את אותם המידות שד כינו שהוטבעו בנו, כמידת החסד שנהג בנו הקב"ה, וכמידת מסירות הנפש שנהג אברהם אבינו באור כשדים, ונזכה למסור את נפשנו על כל אחד ואחד מישראל ואף אם הוא מהפחותים שבבריות.

לשון חז"ל, שמידה זו היא מתנה אשר "נתן הקב"ה לישראל". כל יהודי קיבל מהקב"ה את כח עשיית החסד, ובזכות זה נעשינו גומלי חסדים בטבענו.

גם מידת 'מסירות נפש' מושרשת בנו מכוח מעשי אבותינו, כמר בא ברוח חיים (אבות פ"ה מ"ג): "שנראה בחוש שרבים מעמי הארץ היהודים מוסרים את עצמם על קידוש השם, והוא מוטבע בנו מאבינו אברהם, שמסר נפשו לאור כשדים על אמונתו". כל כוחו של יצחק בעקידה, למסור את נפשו לשם קיום המצוה שציוה הקב"ה להעלותו לעולה, נבע מאותו מעשה של אברהם, שמסר את עצמו על קידוש ה' באור כשדים והנחיל לו מידה זו של 'מסירות נפש'. מידה זו, שעברה מאברהם אבינו ליצחק אבינו, הוסיפה לעבור ליעקב אבינו ולצאצאיו לדורי דורות, עד שהושרשה כ'טבע' בנפשותיהם של כל בני אברהם יצחק ויעקב.

כוח מסירות נפש היסוד להנהגת ישראל

על פי זה נבין את טעם הדבר שהקב"ה קרא למשה רבינו בשם 'משה', אף ששמותיו הנוספים מבטאים יותר את גדלותו. מפני שהמידה העיקרית הנדרשת ממנהיגם של ישראל היא מסירות נפש! אף ששאר שמותיו של משה מבטאים גדלות שלא הייתה כמותה ולא תהיה, כגון "אבי, אבי, אבי" - "אב בתורה, אב בחכמה, אב בנביאות", שזו מהותו של משה רבינו - מקבל ומוסר התורה מסיני לכלל ישראל, אב לכל החכמים ואב לכל הנביאים, מכל מקום תכונתו היסודית כמנהיג כלל ישראל הייתה מידת מסירות נפש לסייע ולעזור לכל יחיד ויחיד, גדול כקטן. השם 'משה' מעיד על נכונות למסור נפש אפילו עבור תינוק קטן, כפי שבתיה מסרה את נפשה להצלת תינוק יהודי הנחשב כמת לאחר שנזרק ליאור, ובפקודת אביה נגזר דינו למיתה.

מידה זו בוערת בליבו של משה רבינו כבר בהיותו צעיר לימים, שנים רבות לפני שנבחר להיות מנהיגם של ישראל, כמו שנאמר (שמות ב, יא): "ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם", וביארו חז"ל (שמו"ר א, כז): "מהו 'וירא' שהיה רואה 'בסבלותם' ובוכה ואומר חבל לי עליכם מי יתן מותי עליכם, שאין לך מלאכה קשה ממלאכת הטיט, והיה נותן כתפיו ומסייע לכל אחד ואחד מהן".

המידה הנדרשת ממנהיג בישראל - מסירות נפש לכל יחיד

בכל הדורות נבחנו מנהיגי ישראל במידת מסירות נפשם להגיש סיוע

Beyond the Call of Duty

Harav Hagaon Binyomin Cohen shlita

Sefer Vayikra begins with a discussion of the *korbanos*, and the first *korban* mentioned is a *korban nedavah*: 'אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קֶרְבָּן לַה', meaning that the person decides of his own volition to offer a *korban*.

Shouldn't the order be the opposite? Would it not make more sense for the Torah to first discuss the obligatory *korbanos*, such as the *chatas* and the *asham*, and only then to discuss to voluntary *korbanos*?

The Steipler, in *Birchas Peretz*, asks a related question. If the *korban nedavah* is so significant, since it brings a person to *shleimus*, then why didn't the Torah make it obligatory? The Steipler answers that it is the very element of *nedavah* — doing more than one is obligated — that brings the person to *shleimus*. If a person does only what he is required to do, he cannot reach perfection.

This idea is reflected in a teaching of the Rambam (*Hilchos Isurei Hamizbei'ach* 7:11). After noting that there are nine levels of oil that are kosher for a *minchah*, the Rambam wonders what difference there is between them. If they're all kosher, then who cares if a person uses a higher-level oil or a lower-level oil? He answers that if a person wishes to purify himself and gain merit, he should overcome his *yetzer hara* and bring the higher-level oil, going beyond the basic obligation.

He brings proof from the first *korban* in the Torah.

Kayin and Hevel, we know, both brought *korbanos*, and both their offerings were technically kosher. Hevel, however, brought from his finest sheep, and Hashem accepted his offering and rejected Kayin's.

In line with the Rambam's insight, the Torah emphasizes, וַיֵּשֶׁעַ ה' אֵל, הִבֵּל וְאֵל מִנְחָתוֹ. Because Hevel overcame his *yetzer hara* and brought more than the minimum rather than looking simply to be *yotzei*, he became a better person, and therefore Hashem accepted his offering.

Similarly, the *Mesilas Yesharim* (ch. 18) explains that the basis of *chassidus* is not contenting oneself with merely fulfilling the basic obligations commanded by the Torah. A *chassid* seeks not only to discharge his duty, but to do more than he is required to. The Ramchal adds that this desire to do more stems from *ahavas Hashem*.

Just as *ahavah* leads to *nedivus*, *nedivus* leads to *ahavah*. Therefore, says the Steipler, the *korban nedavah* can't be obligatory, because the only way to achieve *shleimus* is through doing more than one is obligated to do. That is why the Torah gave us this concept of a *korban nedavah*.

With this in mind, we can suggest that the Torah discusses a *korban nedavah* first because this *korban* has the power to break a person's *yetzer hara* and purify him, as the Rambam teaches.

The Sliding Scale

Another lesson that we learn from the *korbanos* relates to the three price categories of the offerings. First, the Torah discusses a *korban* brought *min habeheimah*, then it discusses a *korban* brought *min hatzon*, and finally it discusses a *korban* brought *min ha'of*. A wealthy person brings a bull, someone who is not as wealthy brings a sheep or a goat, and a pauper brings a bird. Later in the *parashah*, the Torah presents three levels of value for even an obligatory *korban*: a rich person brings a *beheimah*, a poor person brings two birds, and an even poorer person brings a *minchah* of fine flour.

This sliding scale is unique to *korbanos*. The Torah does not differentiate between rich and poor people when it comes to other mitzvos, such as matzah, or lulav and esrog. Why are *korbanos* different in this regard?

The *Zohar* explains that the Torah is teaching us that every person is obligated to bring a *korban* according to his individual *kochos*. A rich

person is not *yotzei* with the *korban* of a pauper because he is capable of bringing more, and a pauper is not expected to bring the *korban* of a wealthy person.

That's the way you come to *kirvas Hashem* — by maximizing your unique *kochos*.

One Purim, R' Naftali Amsterdam cried to his rebbi, R' Yisrael Salanter, "If I would have the head of the Shaagas Aryeh, the heart of the Yesod V'shoresh Ha'avodah, and the *middos* of Rebbi, then I could become something. What's going to be with me now?"

"Naftali," R' Yisrael responded, "with *your* head, and *your* heart, and *your middos*, you will become Naftali Amsterdam."

The Torah wants each person to use his own *kochos*. Each morning, we say the *berachah* of *לִי כֹל צָרְכֵי*, declaring that we have everything we need, in all areas, to become great.

The *Zohar* gives another reason why the Torah differentiates between rich and poor in regard to *korbanos*. The *ani* feels bad that he is unable to afford more, so he has a *lev nishbar*. He therefore does not need to bring the *korban* of the rich person, since his poverty, tribulations, and resulting broken heart serve as a source of *kapparah* for him.

The *Zohar* cites an interesting story of a Yid called "Yehudah Achra," which is Aramaic for "Yehudah Acher." This Yehudah was a very wealthy man, and he had a *hirhur ra*, for which he was obligated to bring a *korban olah*. He came to the Beis Hamikdash bearing two birds, but the Kohen,

knowing that he was affluent, refused to accept his offering. Yehudah left feeling disappointed and dejected.

Apparently, the Kohen did not divulge his reason for rejecting the *korban*, but when Yehudah returned home and told his friends what had transpired, they explained that a rich man is not *yotzei* with the *korban* of a pauper, and that's why his offering had been turned down.

Yehudah then reasoned, "If I am required to bring an entire *beheimah*, with all the expense that entails, to atone for a sinful thought, then I had better ensure that this does not happen again." He concluded that the only way he could prevent himself from stumbling in another *hirhur aveirah* was by learning Torah, so he resolved to learn each night and work by day.

One day, he met R' Yosi Saba, and R' Yosi gave him *mussar*. "Why are you busy all day with *chayei shaah*?" he chided him.

Yehuda accepted this rebuke, and gave half of his money to someone else to invest, while donating the other half to the poor.

Rav Gamliel Rabinowitz explains that the reason he gave this money to the poor was due to his *hakaras hatov*, since his journey to greatness was sparked by the difference between the *korban* of an *ani* and the *korban* of an *ashir*. He was called Yehudah Acher, adds Rav Gamliel, because he became a different Yehudah. After he learned Torah, he became a tremendous *talmid chacham*, known as Yehudah Acher.

Gut Shabbos.